

PASCAL ENGMAN PATRIOOTIT

»Tänä iltana
osoitamme heille,
että Ruotsi on saanut
tarpeekseen.»

WSOY

Pascal Engman

PATRIOOTIT

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Patrioterna

© 2017 Pascal Engman

First published by Piratförlaget, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomennoksen © Pekka Marjamäki ja WSOY 2019

ISBN 978-951-0-43116-0

PAINETTU EU:SSA

Sinulle, isoisä. Kaipaen sinua kovasti.

//PIKKU RIIVIÖSI

*»Ei tarvitse tehdä muuta kuin sanoa ihmisille,
että heidän kimppuunsa on hyökätty,
ja syyttää pasifisteja epäisänmaallisuudesta ja siitä,
että nämä saattavat isänmaansa alttiiksi vaaralle.
Niin se toimii, maassa kuin maassa.»*

HERMANN GÖRING NÜRNBERGIN

OIKEUDENKÄYNTIEN AIKANA

18. HUHTIKUUTA 1946

ESINÄYTÖS

HANNAH LÖWENSTRÖM istui kirjoituspöydän ääressä kotonaan Tukholman Hägerstensåsenissa ja luki, millä tavalla ihmiset olivat kommentoineet hänen artikkeliaan, joka oli ilmestynyt maan suurimmassa aamulehdessä Sveriges Allehandassa.

Artikkeli oli herättänyt valtavasti huomiota. Twitterissä kohistiin. Hannahin saapuneiden viestien kansio oli täynnä raivostuneen sävyisiä sähköposteja. Facebookissa kirjoitusten sävy oli vielä karkeampi. Ihmiset pilkkasivat hänen ulkonäköään, haukkuivat häntä lihavaksi lehmäksi ja kyselivät, miksi hän tykkäsi ottaa suihin arabeilta.

»Huora!!! Toivottavasti räppipäät raiskaavat sinut oikein porukalla», kirjoitti muuan Olof Jansson.

Hannah meni katsomaan miehen profilia. Tarkasteli hänen kuviaan. Olof Janssonilla oli vaimo ja kaksi lasta – poika ja tytär. Hän asui Bengtsforsissa, piti veteraaniautoista, työskenteli varastomiehenä.

Hannah katseli kuvia Gran Canarian lomalta, grillijuhlista, autonsa edessä poseeraavasta Olofista. Sukulaiset ja ystävät olivat kirjoittaneet kuvien alle hyväntuulisia kommenttejaan.

Olof Jansson oli aivan tavallinen mies, joka eli aivan tavallista elämää.

Hannah ei ymmärtänyt asiaa lainkaan: mistä kaikki tämä viha oli peräisin?

Uhkauksista ei ollut tulla loppua. Niissä selostettiin seikka-peräisesti, että hänet raiskattaisiin, häntä nussittaisiin suuhun

niin ettei hän kykenisi puhumaan, hänen pilluaan viilleltäisiin veitsellä, hänet kuristettaisiin ja häntä naitaisiin joka ikiseen reikään. Luovimmat uhkailijat käsittelivät kuolleiden ja alastomien naisten kuvia ja siirsivät hänen kasvonsa ruumiiden kasvosten tilalle. Toiset puolestaan olivat kuvanneet oman sukupuolielimensä, jota he pitelivät Hannahin kirjoittajakuvan tai jonkin muun häntä esittävän netistä löytyneen valokuvan edessä.

Hannah oli itse asiassa lakannut välittämästä ihmisten uhkailuista. Hän ei ollut erityisen peloissaan. Uhkailut olivat jo monen vuoden ajan olleet hänelle arkipäivää – epämiellyttävä osa hänen työtään kulttuuritoimittajana. Hannah tiesi myös sen, että sama päti kaikkiin naisiin, jotka olivat esillä lehdissä ja televisiossa.

Tämänpäiväinen artikkeli oli poikunut kaksikymmentäkaksi tuiki tavallista tappouhkausta. Hän siirsi ne rutiininomaisesti kansioon, jonka nimenä oli: »Poliisin tietoon.» Juuri muuta hän ei voinut asialle tehdä.

Hannah meni keittiöön, kaatoi itselleen lasin punaviiniä ja siemaisi pienen kulauksen.

Hannah Löwenström kaipasi poikaansa Albinia, joka vietti tämän viikon isänsä luona. Maanantaina hän hakisi Albinin esikoulusta. Siihen oli vielä neljä päivää. Sitä ennen hänen pitäisi panna asunto järjestykseen. Purkaa muuttolaatikat. Maalata Albinin huoneen seinät. Muutosta lähtien poika oli nukkunut Hannahin sängyssä.

Olohuoneesta kantautui iPhonen piippausta – puhelimen ajastin ilmoitti, että pyykit olisivat kuivuneet.

Hannah huokaisi, laski viinilasin kirjoituspöydälle ja etsi katseellaan henkilökohtaista turvahälytintään, jota hän kantoi mukanaan aina, kun oli asuntonsa ulkopuolella. Hän ei nähnyt sitä missään.

Hän ei kuitenkaan jaksanut olla jatkuvasti peloissaan ja antaa uhkauksien rajoittaa elämäänsä.

Enkä minä oikeastaan ole menossa ulos, sillä pysyttelen koko ajan talon sisällä, hän ajatteli. Tavalliseen tapaansa hän kurkisti ensin ovisilmästä ennen kuin astui porraskäytävään. Siellä ei ollut ketään.

Hän työnsi asuntonsa oven auki, käveli rappuset alas, avasi kellariin johtavan oven ja käänsi valokatkaisinta.

Kuivausrumpu oli edelleen käynnissä. Kestäisi tovin ennen kuin se olisi pyörinyt loppuun. Kun Hannah istahti huteralle muovituolille odottamaan, hän kuvitteli kuulevansa, kuinka joku painoi kellarinoven kahvan alas. Hän pidätti hengitystään ja yritti häivyttää kuivausrummun maanisen mörinän mielestään. Hän oli todennäköisesti kuvitellut omiaan.

Kuivausrumpu pysähtyi. Luukku napsahti ja avautui raolleen. Hannah keräsi pyykit kokoon, sulloi ne siniseen Ikea-kassiin, puhdisti rummun nukkasuodattimen ja sammutti valon.

Hän veti syvään henkeä ennen kuin avasi varovasti kellarin oven ja kurkisti ulos. Rappukäytävä näytti tyhjältä. Hän pudisti itsekseen päätään ja käveli kaksi porraskäytävää ylös omaan asuntoonsa.

Samalla kun hän työnsi avaimen asuntonsa lukkoon, hän kuuli takaansa, että joku oli kävelemässä portaita ylös. Hän kääntyi ympäri ja näki pitkän, ruskeatukkaisen miehen, jolla oli tumma päällystakki, farkut ja mustat hansikkaat. Mies hymyili ja tervehti Hannahia. Hannah tervehti takaisin ennen kuin avasi oven. Juuri kun hän oli aikeissa painaa oven kiinni, mies tarttui siihen. Hannah ei kyennyt panemaan vastaan. Hän pakeni sisälle asuntoonsa ja ryhtyi etsimään kuumeisesti turvahälytintään samalla kun huusi kovaan ääneen apua.

Mies sulki ulko-oven perässään. Äkkiä hän seisoi olohuoneessa Hannahin edessä. Hän painoi kätensä Hannahin suulle ja piti tätä tiukasti otteessaan. Mies tönäisi Hannahin seinää vasten ja kirsi vasemman kätensä tämän kaulan ympärille. Sitteen hän siirsi oikean kätensä kohti takintaskuaan, mutta Hannah ei koskaan ehtinyt nähdä veistä.

Terä iskeytyi Hannahin mahaan ja työntyi vatsalihasten läpi maksaan saakka.

Mies väänteli veistä edestakaisin. Sitten hän vetäisi sitä ylöspäin vatsan läpi.

Hannah yritti huutaa, mutta suusta ei tullut kuin vaimeaa rohinaa.

Kuin terä osui rintalastan alaosaan, mies kiskaisi veitsen ulos.

Hannah lyyhistyi kokoon, rojahti kyljelleen, iski takaraivonsa lattiaan ja jäi makaamaan niille sijoilleen. Hän painoi kätensä vatsalleen, tunnusteli sormillaan veitsen jättämää viiltoa.

Muutamaa minuuttia myöhemmin Hannah Löwenström oli kuollut.

1

»EIKÖ SINUA koskaan häiritse, kuinka he tuijottavat sinua?« Valeria Guevara kysyi ja vilkaisi August Novakiin. August kääntyi yllättyneenä katsomaan koululaisryhmää, joka oli astellut jalkakäytävällä heidän ohitse. Koulupuvuista päätellen lapset kävivät Vallenarin ainoaa yksityiskoulua Colegio Ambrosio O'Higginsia.

Useat koululaisista kääntyivät niin ikään katsomaan Valeriaa ja Augustia.

»Eivätkä pelkästään lapset«, Valeria jatkoi. »Kaikki tässä kaupungissa tekevät niin. Joka ikinen jää tuijottamaan sinua. Minä olen tottunut siihen, että miehet tapittavat minua ja vislailevat perääni. Mutta kun kävelen sinun kanssasi, kukaan ei vilkaisekaan minua.«

August hymyili ja puristi Valerian kättä.

»Täällä Pohjois-Chilessä ei juuri näy eurooppalaisia. Meitä on korkeintaan viisi koko Vallenarissa. Minä olen eksoottinen näky. Etkö sinäkin pidä minua eksoottisena?« hän kysyi.

Valeria pysähtyi, nousi varpailleen ja suuteli Augustia.

»Kyllä vain, sinä olet todella eksoottinen, *mi amor*. Etenkin silloin kun haluat itsepintaisesti kävellä auringossa. Katso nyt meitä, olemme lähestulkoon ainoat ihmiset kadun tällä puolen.«

»Me ruotsalaiset haluamme olla auringossa aina kun mahdollista.«

Kaupat olivat alkaneet sulkea oviaan siestan ajaksi. Vallenarin pääkatu Avenida Prat oli täynnä ihmisiä, jotka olivat

menossa kotiinsa syömään lounasta ja nukkumaan muutamaksi tunniksi ennen kuin olisi jälleen aika palata töihin.

Useimmat kaupungin asukkaista kävelivät kadun varjolla puolella suojatakseen itseään ankarana paahtavalta aurinkolta. Lämpötila oli reilu kolmekymmentä astetta, mikä oli marraskuulle epätavallisen lämmintä. Ihmiset puhuivat jo, että tuleva kesä löisi kaikki aiemmat lämpöennätykset.

He kääntyivät oikeaan ja jatkoivat Avenida Faezille, jonka varrella sijaitsi urheiluvälinekauppa Deportes Orlando. Kaupan omistaja don Orlando oli juuri käynnistämässä autoaan ajaakseen kotiin ennen kuin avaisi liikkeensä jälleen kello viideltä. Kun hän näki, että Valeria ja August pysähtyivät kaupan eteen, hän nousi autostaan ja asteli heidän luokseen.

»Don Augusto, mukava nähdä sinua. Samoin kuin sinua, señorita. Minuako etsitte?»

August puristi miehen kättä.

»Niin, mutta ei hätää, jos olet menossa kotiin. Voimme tulla takaisin siestan jälkeen.»

»Ei tässä ole mitään ongelmia. Teidän ei pidä odottaa», kauppias sanoi ja hamuili taskustaan avainta, jolla liikkeen julkisivun eteen vedetyn suojaristikon saattoi avata. Rakenuksen langettamaan varjoon oli hakeutunut kaksi kulkukoiraa, jotka löntystivät nyt tiehensä. »Mitä tarvitsette?»

»Joogamaton. Koira ehti pureskella rikki sen, jonka ostin», Valeria sanoi.

»Taasko?» don Orlando ihmetteli ja nauroi.

»*Gringoilla* on outoja tapoja... Augustin mielestä koirien täytyy ehdottomasti saada olla sisällä talossa», Valeria puuskahti ja levitti kädet sivuilleen.

Hän astui miesten edellä sisälle kauppaan.

August pysähtyi erään vitriinin eteen ja tarkasteli näytteille asetettuja kalastustarvikkeita. Don Orlando meni seisomaan hänen vierelleen.

»Tuo on uusi», hän sanoi ja osoitti vitriinissä olevaa harp-

puunaa. »Sain sen viime viikolla. Kantama yhdeksän metriä. Nykyinen harppuunasi yltää kuuteen metriin, jollen aivan väärin muista.»

»Yhdeksän metriäkö? Oletko ihan tosissasi?» August kysyi epäuskoisena.

»Yhdeksän metriä, don Augusto. Ja sen mukana tulee viisiipikkinen kärki. Mutta ne, jotka sinulla on kotona, käyvät tietenkin myös. Ja jolleivät käy, tuo ne tänne, niin minä voin vähän muokata niitä.»

August nyökkäsi.

»Otan sen.»

Valeria tuli miesten taakse. Hän piti kainalossaan vaaleansinistä joogamattoa. Hän pudisti päätään, kun don Orlando avasi lasivetriinin ja otti harppuunan esiin.

»Tuoretta kalaa», August sanoi ja nappasi harppuunan itselleen.

He ohittivat autollaan kaupungin laitamille pystytetyt värikkäät teltat, joissa asusti paikallisia romaneja, jättivät taakseen moottoritien vieressä kyhjäyttävän poliisitalon ja jatkoivat länteen Tyynenmeren rannikon suuntaan. Tien oikealla puolella maasto vietti kohti vihertävää laaksoa, jonka takana häämöttivät kohti korkeuksia kohoavien vuorten rinteet.

»Minun täytyy palata kaupunkiin ennen kuin siesta on ohi», August sanoi.

»Tuleeko hän takaisin tänään?» Valeria kysyi ja huokaisi.

»Tulee. Kone laskeutuu illalla.»

»Meillä oli mainio viikko hänen poissa ollessaan. Toivoin, että voisimme elää aina tällä tavalla», Valeria sanoi.

»Kyllä se vielä onnistuu. Viiden vuoden päästä», August totesi.

»Viiden vuoden. Minä olen silloin kolmekymmentä ja sinä kolmekymmentäkuusi. Eikö meidän tosiaan ole mahdollista muuttaa Eurooppaan yhtään aiemmin?»

»Tiedät hyvin, ettei se onnistu.»

August hidasti vauhtia, kun he saapuivat Maitencillon pikkukylään, josta oli kaksi kilometriä heidän talolleen. Hetkeä myöhemmin hän ohjasi auton laaksoon johtavalle hiekkatielle, jonka molemmiin puolin levittäytyi laajoja avokadoviljelmiä. Pian he ylittivät tasoristeyksen ja kääntyivät sitten talon pihalle johtavasta portista sisään.

Heidän kotiapulaisensa señora Maria oli pihalla ottamassa heitä vastaan. Oliivitarhan suunnalta paikalle säntäsivät heidän kaksi rottweileriaan, Salvador ja Aragon.

He söivät lounasta kaksikerroksisen omakotitalon edessä levittäytyvällä terassilla, josta avautui näköala laaksoon ja vuorille. Joen vieressä olevaan aitaukseen oli päässyt muutamia villihevosia, jotka käyskentelivät oliivipuiden seassa. Heidän puutarhurinsa don Julio oli juuri puhdistanut uima-altaan ja asteli nyt vaappuen heidän suuntaansa.

Don Julio oli seitsemänkymmentäviisivuotias ja asui yksin läheisessä talossaan. Tänään hän vaikutti melkein pä selväpäiseltä. Kun hän tuli heidän luokseen, hän riisui hattunsa, pyyhki hikeä otsaltaan ja asettui istumaan Valerian viereen.

Valeria nousi ja lähti hakemaan hänelle lasia.

»Puhuin juuri veljenpoikani Manuelin kanssa», don Julio sanoi. »Ensi viikolla tuntuu olevan tiedossa hankaluuksia.»

»Tehtaan takiako?»

Don Julio nyökkäsi.

»Ongelmana on, että tilanne on kusinen myös meidän kannaltamme», hän sanoi. »Maitencilloon pystytetään luultavasti tiesulkuja. Ketään ei päästetä läpi.»

»Eikö edes meitä, jotka asumme täällä?» August kysyi.

»Paikalle on kutsuttu kaikenkarvaista roskaväkeä Etelä-Chilestä. Kommunisteja ja rettelöitsijöitä Valdiviasta. Kyläläiset tuntevat teidät ja tietävät, kuka te olette. Tänne on kuitenkin ilmeisesti tulossa joukko fanaatikkoja. Joukkoa johtaa Alfonso Paredes – oletteko kuullut hänestä?»

Valeria tuli takaisin lasin kanssa, ja August kurottautui ottamaan käteensä limonadikannun ja kaatoi juomaa don Juliolle.

»Minä menen altaalle», Valeria sanoi.

August nyökkäsi ja kääntyi sitten jälleen don Julion puoleen.

»Tiedän, kuka hän on. Luin siitä Pucónissa sijaitsevan hotellin saarrosta.»

»Hän on todellinen *hijo de puta*, joka teeskentelee olevansa köyhien asialla, mutta oikeasti hän haluaa vain rähinöidä. Ikävintä on se, että veljenpoikani Manuelin kaltaiset nuoret uskovat hänen paskapuheisiinsa.»

»Vladimir tulee takaisin tällä viikolla, joten joudun olemaan aika paljon poissa. Voisitko tulla tänne siksi aikaa, niin ettei Valerian tarvitse olla yksin?»

»Onnistuu kyllä. Älkää olko huolissanne. Señorita jää hyviin käsiin.»

»Kiitos. Voit yöpyä vierashuoneessa, kuten tavallisesti. Mitä jalalle muuten kuuluu? Mitä lääkäri sanoi?»

»Minun pitäisi kuulemma levätä.»

»Tee sitten niin.»

»Neljäntoista hehtaarin maa-alue ei pysy kunnossa itsensä», don Julio sanoi ja nyökkäsi kohti laaksoa.

»Palkkaa lisää henkilöstöä. Ainakin siihen saakka, kunnes jalkasi on parantunut. Se sopii minulle hyvin, ja tiedät sen itsekin.»

»Kuten haluatte, señor.»

Don Julio nousi seisomaan ja meni sisälle taloon.

August nauroi ja pudisti päätään. Don Julio oli alkoholisti eikä ilmestynyt joinain päivinä paikalle lainkaan. Monien muiden mielestä Augustin olisi pitänyt antaa vanhukselle potkut, mutta siihen hän ei suostunut.

Hän jäi istumaan terassille ja silmäili oliiviviljelmiä.

Vielä viisi vuotta täällä, August mietti. Se on vain puolet siitä ajasta, jonka olen ollut poissa. Sitten minulla on riittävästi

rahaa, jotta voin muuttaa Valerian kanssa Ruotsiin ja aloittaa siellä uuden elämän.

Kun señora Maria alkoi korjata pöytää, August meni sisälle taloon ja nousi portaat toisen kerroksen makuuhuoneeseen.

Vaatekaapin päällä oli hänen muukalaislegioona-aikojensa Képi Blanc. Samanlainen valkoinen päähine annettiin jokaiselle legioonalaiselle neljän kuukauden alokasajan jälkeen, kun he olivat läpäisseet kokeen, jonka aikana piti vaeltaa kolme päivää Pyreneiden vuorilla. August oli ottanut omansa vastaan liki kymmenen vuotta sitten.

Hattu oli ainoa Augustin omistama esine, joka muistutti häntä viiden vuoden palvelusajasta muukalaislegioonassa. Hän avasi vaatekaapin oven, otti esiin mustan Smith & Wesson Combat -revolverinsa, tarkisti vaistomaisesti että se oli ladattu ja veti ylleen kainalokotelon sekä tummansinisen pikkutakin. Sitten hän katsoi itseään peilistä.

Viime kuukausien ajan hän oli antanut ruskeiden hiustensa kasvaa. Pian ne olisivat yhtä pitkät kuin silloin kun hän oli lähtenyt Ruotsista.

Hän mietti sitä, mitä Valeria oli sanonut aiemmin – että ihmiset tuijottivat häntä, kun hän käveli Vallenarin kaduilla. Syynä ei ollut pelkästään se, että hän oli ulkomaalainen, vaan leasilmäinen ja 189 senttiä pitkä. Totuus oli, että useimmat paikalliset pelkäsivät häntä. He tiesivät, että hän työskenteli Vladimir Ivanovin henkivartijana.

Kaupungin asukkaat luulivat, että August oli *gringo*, yhdysvaltalainen.

Niin hän sanoi itsekkin, jos joku kysyi, ja niin luki myös väärennetyssä passissa, jota hän oli käyttänyt viime vuodet. Passin mukaan hän oli syntynyt Iowasta ja nimeltään Michael Johnson.

Valeria makoili aurinkotuolilla kuulokkeet korvillaan.

»Minä lähdän nyt», August sanoi.

Valeria otti kuulokkeet pois.

»Eikö sinulla ole kuuma?» hän ihmetteli.

August taputti kädellään pikkutakin peittämää revolveria.

»Vai niin. Milloin tulet kotiin?»

»Tuskin kovin myöhään. Don Julio on täällä sillä välin kun olen poissa.»

»Kulta, enkö saisi tulla mukaan? Voin odottaa kaupungilla, kaupat ovat auki kymmeneen asti.»

»Okei, hyvä on. Mutta pidä kiirettä, olen jo nyt vähän myöhässä.»

Kun he ajoivat Maitencillon kylän läpi, liikkeellä näkyi olevan enemmän ihmisiä kuin tavallisesti. Kymmenkunta miestä oli kaatamassa kuivuneita puita ja raahaamassa niitä sivuun. August hidasti vauhtia ja jäi tarkastelemaan, mitä oli tekeillä.

»Luuletko, että mielenosoitukset alkavat tänään?» Valeria kysyi.

»Ehkä. Oli ihan hyvä, että tulit mukaani», August sanoi ja painoi kaasupoljinta.

»Mikseivät he halua tehdasta tänne? Ei näillä seuduin ole liian paljon työpaikkoja muutenkaan.»

»Tehtaan rakennuttanut yritys on antanut työpaikat perulaisille, koska heille ei tarvitse maksaa palkkaa kuin puolet siitä, mitä tšekäläiset haluavat. Työpaikkoja on yhteensä sataviisikymmentä.»

»Sitten kyllä ymmärrän, miksi paikalliset ovat vihaisia», Valeria sanoi.

»Niin minäkin», August myötäili.

Ajomatka Vallenariin kesti kutakuinkin kaksikymmentä minuuttia. Teillä oli rauhallista. Useimmat matkan aikana vastaan tulleet ajoneuvot olivat punaisia avolavapakuja, jotka kuuluivat ulkomaisille kaivosyrityksille. August jätti Valerian Ambrosio O'Higginsin torille ja kääntyi Avenida Pratille. Hän meni El Minereroon, jossa Ilja Fjodorovitš istui odottamassa häntä. Ulospäin paikka näytti tavalliselta baarilta, mutta kaikki

paikalliset tiesivät, että kyseessä oli Augustin pomon omistama bordelli.

Ilja oli pukeutunut turkoosinsiniseen havaijipaitaan ja valkoisiin sortseihin. Jalassaan hänellä oli Adidaksen lenkkarit. He olivat tavanneet viimeksi viikko sitten, ja Ilja oli näemmä sen jälkeen leikkauttanut vaaleanruskeat hiuksensa lyhyemmiksi ja antanut partansa kasvaa.

He tervehtivät toisiaan, ja August asettui istumaan pöydän ääreen.

Tarjoilija toi hänelle oluen.

»Loma olisi sitten ohi», Ilja sanoi, nosti Cristal-lasillistaan ja nyökkäsi Augustille, joka vastasi kohottamalla oluttuoppiaan.

»Milloin Vladimirin kone laskeutuu?» August kysyi.

»Kahdeksalta tänä iltana. Hän haluaa tavata meidät heti huomisaamuna.»

»Kuulostaa hyvältä», August totesi ilottomasti ja riisui aurinkolasinsa. »Mitä tiedät tästä ostajasta, jonka tapaamme?»

»Hän kutsuu itseään Charlieksi. Myytävät tuotteet ovat peräisin meidän syyrialaisista asevarastoistamme. Ei itse asiassa mitään erikoista. Viisi Kalašnikovia ja muutama Makarov. Meidän ei tarvitse tehdä muuta kuin kertoa hänelle päivämäärä ja paikka.»

»Minne tavarat toimitetaan?»

»Tallinnaan. Satamaan. Normaaliikäytännön mukaisesti.»

»Mistä tämä Charlie on kotoisin?»

Ilja pudisti päätään.

»Ei tietoa.»

»Mikä organisaatio?»

Venäläismies levitti kädet sivuilleen.

»Tiedät itsekin, ettei Vladimirilla ole tapana kertoa muuta kuin kaikkein välttämättömin. Jos haluat tietää tyyppistä enemmän, pyydä hänet treffeille.»

Kymmenen minuuttia myöhemmin Charlieksi itseään kutsuva mies astui sisälle baariin. Hän oli nelissäkymmenissä,

pitkä, pukeutunut farkkuihin ja vihreään T-paitaan. Hänen vaaleat hiuksensa oli ajeltu lyhyiksi. Kasvot olivat rokonarpien kirjomat ja niiden iho auringon polttama. Augustista tuntui, että kaveri oli ruotsalainen, ja jostain syystä se hermostutti häntä. Hän ei ollut puhunut ruotsia moneen vuoteen, eikä puhuisi nytkään. Miehellä ei saanut antaa mitään syytä olettaa, että toinen vastapäätä istuvista henkilöistä oli hänen maanmiehensä – jos tyyppi siis tosiaan oli ruotsalainen.

Miehet kättelivät toisiaan, minkä jälkeen Ilja alkoi selittää liiketoimeen liittyviä käytännön yksityiskohtia. August tarkasteli Charlieta vaitonaisena. Kun hän kuuli, kuinka tämä puhui englantia, hänellä ei ollut asiasta epäilystäkään – kaveri oli kuin olikin ruotsalainen. Mutta mihin tarkoitukseen joku tuntematon ruotsalaismies tarvitsisi tällaisia aseita?

Oli muutenkin epätavallista, että Vladimir kävi kauppaa eurooppalaisten kanssa. Venäläismies ei käyttänyt nykyään kovin usein Turkin kautta Euroopan halki kulkevaa salakuljetusreittiään, jonka lähtöpiste oli Lähi-idässä. Pääosa aseiden salakuljetuksesta tapahtui rahtialuksilla Latinalaiseen Amerikkaan, jossa venäläisaseet olivat erittäin kysyttyä kauppatarveta. Tällaiset katujengit sotivat jatkuvasti keskenään kokaiinijakelun herruudesta. Saattoiko Charlie olla moottoripyöräjengin jäsen? Tuskin, ruotsalaisilla MC-jengeillä oli yleensä omat vakiokauppiansa. Oli myös täysin mahdotonta, että ruotsalainen poliisi ottaisi osaa peiteoperaatioon, jonka kohteena olisivat Etelä-Amerikassa toimivat venäläiset gangsterit. Sellainen ei todennäköisesti edes ollut Ruotsin lakien mukaista. Mitä enemmän August ajatteli asiaa, sitä enemmän koko juttu ihmettytti häntä.

Ilja laski pöydälle paperilapun.

»Tuossa on päivämäärä ja auton rekisterinumero. Asia on järjestetty kuntoon Tallinnan satamahenkilöstön kanssa. Voit siis mennä autolla minkä tahansa Tukholmaan, Helsinkiin tai Riikaan suuntaavan laivan kyytiin ilman että kukaan rupeaa esittämään ylimääräisiä kysymyksiä.»

Charlie nyökkäsi, taittoi lapun kaksin kerroin ja sujautti sen farkkujensa taskuun.

»No niin», hän sanoi ja nojautui taaksepäin tuolissaan.

»Missä vietät yösi?» Ilja kysyi.

»Atacama-hotellissa. Se on tuossa nurkan takana», Charlie vastasi. »Tämä on muuten aika outo paikka. Ihmiset eivät tunnu olevan erityisen tottuneita ulkomaalaisiin. Tuijottavat minua kuin olisin mikäkin eläintarhan nähtävyys.»

Ilja nauroi.

»Itse asiassa kaupungin perustaja oli eurooppalainen. Irlantilaismies nimeltä Ambrosio O'Higgins. Hän nimesi paikan oman kotikaupunkinsa Ballynaryn mukaan. Paikallisten suussa siitä muotoutui Vallenar», August sanoi väliin.

Tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän puhui tapaamisen aikana.

»Kiinnostavaa. Oletko sinä amerikkalainen?»

»Kyllä vain. Entä itse?» August kysyi ja yritti kuulostaa mahdollisimman huolettomalta.

»Ei sillä ole merkitystä», Charlie sanoi.

Charlie nousi seisomaan ja ojensi heille kätensä hyvästiksi. Sitten hän lähti astelemaan kohti ulko-ovea. Ilja ja August istuivat vaitonaisina paikoillaan ja katsoivat hänen loittonevaa hahmoaan.

»Eikö kaveri haiskahtanut vähän kytältä?» August kysyi.

Ilja levitti silmänsä suuriksi ja tuhahti.

»Nyt olet ihan hakoteillä. Minä kyllä tunnistan kytät kahden kilometrin päästä. Vladimir taas tunnistaa jo kytien serkutkin kymmenen kilometrin päästä. Ota iisisti. Juodaan muutama drinkki. Mitä se sinun viehättävä puertoricolainen tyttöystäväsi tekee, tuliko hän mukaan kaupunkiin?»

»Tuli.»

»Soita hänelle, niin otetaan yhdessä drinkit.»

»Täälläkö? Hän ei pidä edes siitä, että minä tulen tapaamiisiin Vladimirin bordelleihin. En tiedä, miten hän suhtautuisi, jos rupeaisin tuomaan häntä tänne treffeille.»

Ilja nauroi.

»Olet oikeassa. Tavataan hänet vaikka Ella Club Socialissa. Ja jos Valeria on liikkeellä jonkun ystävättärensä kanssa, sano että pyytää kaverinsa mukaan.»

»Tapaamispaikka sopii hyvin», August sanoi. »Mutta seuralaisen joudut hankkimaan ihan itse.»

Kello oli vähän yli yksitoista yöllä, kun August ja Valeria astuivat autoon ja lähtivät ajamaan kotiin päin. Ilmassa tuntui savun haju jo kolme kilometriä ennen Maitencilloa. Lähemmäs päästyään he näkivät, että kylää halkovalla tiellä roihusi kookas rovio. Noin kahdenkymmenen miehen joukkio seisoi hieman kauempana palavista puista ja piti tietä silmällä.

Miehet olivat kasanneet puita molempien ajokaistojen tukkeeksi. Roviota oli mahdoton kiertää siirtämättä tukkeja ensin sivuun. August hidasti vauhtia samalla kun kaivoi esiin revolverinsa ja laski sen matkustajan istuimelle Valerian reiden viereen.

Valeria vilkaisi asetta pikaisesti muttei sanonut mitään.

Muuan mies, jota August ei tunnistanut, asettui auton eteen seisomaan ja viittoi heitä pysähtymään. August painoi jarrua ja nousi ulos.

Takean savun takia hänen silmistään alkoi vuotaa välittömästi vettä. August oli palvellut sotilasuransa aikana Afganistanissa ja Irakissa, ja savun haju herätti hänen mielessään muistoja kuolleista ihmisistä. Ilma tuntui raskaalta hengittää. Kun hän lähti kävelemään kohti auton edessä patsastelevaa miestä, muut joukkion jäsenet nousivat seisomaan ja astahtivat lähemmäs. August tunnisti heistä muutaman. Paikallisia, Maitencillosta kotoisin.

Yksi heistä oli don Julion veljenpoika Manuel Contreras.

»Mitä haluat, *gringo*?» muuan tuntemattomista miehistä tiedusteli.

August hymyili miehelle, jonka hän tunnisti näkemiensä lehtikuvien perusteella. Kyseessä oli Alfonso Paredes, kotoisin

Valdiviasta. August näki miehen takana seisovat kyläläiset, jotka vilkuilivat häntä huolestuneina.

Manuel oli sytyttänyt savukkeen ja astahti lähemmäs kuulakseen, mistä he puhuivat.

»Minä asun täällä, *amigo*. Olen ollut tyttöystäväni kanssa Vallenarissa muutamalla drinkillä. Ajattelimme mennä kotiin nukkumaan.»

Alfonso Paredesilla oli tumma parta, ja hän oli melkein yhtä pitkä kuin August, mikä oli melko harvinaista chileläisten keskuudessa. Kaksi muuta miestä asettui hänen taakseen ja tuijotti Augustia vihamielisinä.

»Onko tuo Lexus?» Paredes kysyi ja nyökkäsi kohti autoa.

»Kuule, en kaipaa minkäänlaisia hankaluuksia. Haluan vain ajaa kotiin ja mennä nukkumaan. Autossa istuva tyttöystäväni on väsynyt, ja niin olen minäkin.»

»Miksi minun pitäisi antaa sinun kulkea tästä läpi, senkin *gringo*? Kaikkien muiden on täytynyt kääntyä. Tästä ei mene tänä iltana kukaan. Olet väärässä, jos kuvittelet, että meidän pitäisi antaa sinulle erikoiskohtelua, koska sinulla sattuu olemaan siniset silmät ja hieno auto.»

August päätti olla kiinnittämättä huomiota siihen, että mies oli erikseen maininnut hänen olevan ulkomaalainen.

»Minäkään en pidä siitä, ettei tehtaan työpaikkoja anneta täkäläisille. Olen tässä asiassa täysin teidän puolellanne. Nyt haluan kuitenkin mennä kotiin. Olisitko ystävällinen ja pyytäisit miehiäsi raivaamaan tilaa niin että me mahdumme ajamaan läpi?»

»Kuka sinä kuvittelet olevasi?»

August huokaisi. Tilanne alkoi ärsyttää häntä.

»Takanasi seisovat miehet tietävät, kuka minä olen. Ehdotaisin, että kysyt heiltä.»

Manuel taputti Alfonso Paredesia olalle ja selvitti epäröiden kurkkuaan.

»Alfonso», hän sanoi. »Tuo on August. Hän tosiaan asuu

täällä. Ehkä meidän pitäisi päästää hänet läpi. Hän on aina ollut reilu meitä kohtaan. Minun setäni tekee töitä hänelle.»

»Lakkaa sinä nuolemasta ulkomaalaisten persettä», Alfonso ärähti olkansa yli ja kääntyi jälleen Augustin puoleen. »Sinä et aja tästä läpi, *gringo*. Käänny ympäri ja mene takaisin Vallenariin tai minne haluatkin. Se ei minua kiinnosta.»

August vilkaisi nopeasti auton suuntaan. Valeria oli laskenut ikkunan alas kuullakseen, mitä he sanoivat toisilleen. Hän vaikutti huolestuneelta.

»Kuuntele nyt. Ymmärrän, ettet täysin tiedä, kenen kanssa olet tekemisissä. Olet vihainen tehtaalle ja haluat näyttää miehillesi, että sinussa on munaa. Tajuan hyvin, että niin homma toimii. Siksi annankin sinulle mahdollisuuden päästää minut tästä suosiolla läpi.»

»Niinkö asia on?» Alfonso Paredes kysyi ja nauroi. »Mitä muka tapahtuu, jos kieltäydyn, senkin saastainen *gringo*?»

Hän ojensi käsivartensa ja läimäytti Augustia jämäkästi poskelle.

»Saat kyllä lyödä vähän lujempaa, mikäli haluat tehdä vaikutuksen näihin muihin vallankumouksellisiin», August kivahti tiukkaan sävyyn.

Paredes oli huitaissut korvapuustinsa vasemmalla kädellä, joten hän oli todennäköisesti vasenkätinen. Seuraava isku kohdistuisi siis Augustin oikealle puolelle.

Paredes puristi kätensä nyrkkiin ja siirsi vasenta jalkaansa vaivihkaa taaksepäin antaakseen iskulleen lisää pontta. Sen sijaan että olisi perääntynyt, niin kuin kamppailulajien harrastajat usein tekevät voidakseen lyödä takaisin, August astahdi iskun tullen nopeasti eteenpäin ja nosti samalla kyynärpäät ylös suojatakseen kasvojaan. Paredesin käsi haroi tyhjää juuri kun August rysäytti kyynärpänsä täysillä vasten miehen rintaa ja kasvoja.

Alfonso Paredes kompuroi taaksepäin.

August säntäsi Paredesin kimppuun, tarttui miestä kasvoista, asetti peukalonsa tämän silmien päälle ja painoi täysin

voimin. Paredes kirkui tuskasta. Sitten August tarttui miehen kaulaan, riuhtaisi tämän pään alaspäin ja potkaisi polvellaan otsaan. Paredes rojahti maahan ja jäi makaamaan hervotto-
mana paikalleen.

Yksi muista miehistä kävi Augustin kimppuun sivusta päin, kiersi käsivartensa hänen kaulansa ympärille ja yritti vetää hänet alas.

August iski miestä voimalla jalkoväliin, jolloin tämän ote herpaantui hieman.

Jostain takaansa August kuuli Valerian huutoa.

Hän suuntasi jälleen lyönnin vastustajansa haaroihin, siirsi vasemman jalkansa miehen takapuolelle, kierähti puolittain tämän taakse, ujutti vasemman käsivartensa kaulan ympärille, hamuili kädellään aataminomenaa ja survaisi nyrkkinsä sen juureen. Mies irrotti välittömästi otteensa, tarttui kaulaansa ja rupesi haukkomaan ilmaa.

Sitten mies hoipersi tokkuraisin askelin jälleen Augustin kimppuun.

August harhautti ensin oikealla kädellään, potkaisi sitten viistosti alaspäin kohti miehen polvea, tunsu kengänpohjansa läpi kuinka jokin murtui ja kuuli repeilevien rustojen ja nivelkierukoiden ratinaa ennen kuin polvi antoi periksi ja mies kaatui maahan.

Muut paikalla olevat miehet perääntyivät nopeasti taemas.

August kääntyi hengästyneenä kohti Manuel Contrerasia.

»Manuel, hoida esteet pois niin että pääsen ajamaan tästä ohi.»

Manuel nyökkäsi, ja kaksi muuta kyläläistä riensi autta-
maan häntä siirtämään katusulun pois tieltä. August otti tukea autosta ja pyyhki likaa ja verta vaatteistaan sillä välin kun mie-
het raahasivat puunrunkoja sivuun. August oli avannut oven ja oli juuri kapuamassa ratin taakse, kun Alfonso Paredes nousi seisomaan ja lähti astelemaan lähemmäs.

»Kun me tapaamme seuraavan kerran», Paredes huusi huohotuksiensa lomasta, »sinä saat seurata sivusta, kun minä nussin tuota huoranaista sinun omassa sängyssäsi, *gringo*.»

August paiskasi kuljettajan puoleisen oven kiinni, avasi takaoven ja otti takapenkiltä urheiluvälinekaupasta ostamansa harppuunan. Hän nappasi keihään käteensä, survaisi atrainkärjen siihen kiinni ja latasi harppuunan. Sitten hän käveli harppuunan kanssa kohti Paredesia, joka lähti perääntymään heti kun näki aseensa hänen kädessään.

August otti muutaman juoksuaskeleen ja kaatoi pakenevan miehen maahan.

Muut miehet seisoivat paikoillaan kuin kauhusta lamaan-tuneina. Kukaan ei tullut väliin, kun August survaisi polvensa Paredesin selkään ja painoi tämän vasemman käsivarren tiukasti maata vasten.

»Sinun olisi pitänyt päästää minut ohi, senkin itsepäinen paskiainen», hän kuiskasi.

Hän asetti viisipiikkisen atrainkärjen Paredesin karvaista kämmenselkää vasten ja painoi harppuunan liipaisinta. Paredes alkoi ulvoa tuskasta.

Atrainkärki oli työntynyt käden läpi ja kaivautunut syvälle maahan. Koko keihäs pitäisi luultavasti sahata poikki ennen kuin Paredesin käsi saataisiin irrotettua sen otteesta.

August kääntyi ympäri ja käveli pois.

Kun vihapuhe muuttuu todeksi

**PASCAL ENGMAN RÄJÄYTTÄÄ
PANKIN AJANKOHTAISELLA
TOIMINTATRILLERILLÄÄN.**

Tukholmalaislehden toimittajat ovat tottuneet vihapostiin, mutta kun ammattikunnan näkyviä edustajia aletaan murhata, on uhkaukset pakko ottaa vakavasti.

Iltapäivälehden kunnianhimoinen toimittaja Madeleine Winther on valmis riskeeraamaan kaiken menestyäkseen. Chilessä asuvan venäläisen huumepomon henkivartijana toimii kotimaahan kaipaava ruotsalaismies. Maahanmuuttaja, tukholmalainen taksinkuljettaja Ibrahim Chamsai pakotetaan vaikeisiin valintoihin. Yläluokkainen Carl Cederhielm sen sijaan uskoo vakaasti asiaansa: Ruotsi kuuluu vain ruotsalaisille. Tarinat törmäävät, mutta kenen maailmassa elämme?

»Jännitys tiivistyy lähes tuskalliseksi, sillä Pascal Engman kiristää tarinan tahtia tavattoman taitavasti, vähä vähältä.»

— DAGENS NYHETER

»Jännittävä tarina vihasta ja toimittajien kohtaamasta uhasta. Lukekaa!»

— EXPRESSEN

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-43116-0